

— При мама и при татко искамъ да си отидемъ,
— рече Итко.

— И това ще бжде. Като се напишъ добре и станешъ, ще тръгнете.

Итко припна радостно, отиде при Лилянка, пригърна я, зацѣлува я и завика:

— При мама, при татко, Лиленце! При мама!

— Мама, татко, — промълви въ сънъ Лилянка и се събуди.

— Утре сме при тѣхъ, Лиленце, утре! — завика радостенъ Итко. А следъ това се търкулна въ креватчето и заспа дълбоко, дълбоко. А джуджетата се редуваха и дежурѣха около креватчето му, готови да изпълнятъ веднага всѣка негова дума...

(Свършва въ осма книжка)

Александъръ Спасовъ

ПРОЛѢТНА РАДОСТЪ

Сутринъ щомъ очи отворя
И събудя се отъ сънъ,
Съ босички крачета тичамъ
И играя си навънъ

Цъвна китната ни дюля
Капе ябълковъ прашецъ,
Съ прецъвтѣлитѣ зюмбюли
Си играе тихъ вѣтрецъ.

Лѣстовичкитѣ си свиха
Пакъ подъ стрѣхата гнѣзда
И лаленцата разкриха
Чашки въ дългата леха.

Всѣка сутринъ чуруликатъ,
Пърхатъ птиченца съ крила,
Подъ прозорчето ми викатъ:
— Ставай, ставай за игра!

Веса Паспалеева